

Cântă muzx mânia ce aprinse pe ochii care au ars în mănăstur // Cântă mâinile ce s-au cuprins, mâinile ce s-au strâns // Cântă mâinile ce s-au stins în luminare post-dramatic refractând—

Cântă muzx cum a fost cu puțință ca o asemenea iubire să se-nece pe malul Siracuzei // Cântă muzx Siracuză, cântă cum au fost cu puțință regăsirea și iertarea // Cântă nu despre zei și eroi, ci despre băieți ce se iubesc pe ascuns în luminare hiper-dramatic ascunzând—

Cântă techno clasicizat. Metanoia cu părul măciucă pe picioare // Cântă muzx, cântă în șoaptă // Cântă pe ascuns—

I PRIMA VIZIUNE

Noaptea se desfășura interminabil, iar în fiecare colț cineva se pierduse sau urma să se piardă. V și V stăteau unul lângă altul fără să se atingă, iar distanța era una si(n)gură. S-ar fi atins, s-ar fi luat unul pe celălalt în brațe și nu și-ar mai fi dat drumul niciodată, dar vai, cum să se cuprindă, aici, în văzul tuturor, fără să se frângă? Ce spațiu ar putea suporta încărcătura acestei cuprinderi? Ce colț întunecat ar fi îndeajuns de întunecat pentru a-i ascunde, pentru a-i pierde? „Știi, acum un an am plâns pe melodia asta”, spune unul dintre ei. Au dansat îmbrățișați și a fost vindecare, acolo unde a durut a fost alinare.

////////////////////////////////////
////////////////////////////////////

V stătea cu R pe ponton, priveau rațele și noaptea se întuneca în jurul lor. „Știi că până în anul 2025 vom muri cu toții din cauza încălzirii climatice?”, a zis R scrumând țigara în sticla goală de Pepsi. V s-a întristat atunci și nu pentru că ar crede că apucă anul 2025, ci pentru că se teme că moartea va veni mult mai repede. Mult mai repede de 2025, mult mai repede și înainte să-i fi spus lui V cât de mult ține la el. Erau din ce în ce mai nopți, vedeau luna printre sălcii, dar asta nu îi prea sensibiliza. Preferau să se gândească că au rămas doar ei în tot parcul ăsta mare, doar ei și rațele.

////////////////////////////////////
////////////////////////////////////

V se gândește la Sicilia. S-ar spune chiar că V își reamintește Sicilia. V se gândește la V. S-ar spune chiar că V și-l reamintește pe V. V se gândește la singurătate. S-ar spune chiar că V își reamintește singurătatea.

*All of my life I've wondered about memory. Remembering isn't the opposite of forgetting, more like its mirror-image. We don't remember; we rewrite memories, just as history is rewritten. How can one remember thirst?*¹

Cum ne putem aminti setea?

Cum ne putem aminti setea?

¹ „Întreaga mea viață m-am întrebat despre amintire. A reaminti nu este opusul uitării, ci mai degrabă imaginea sa în oglindă. Noi nu ne reamintim: noi rescriem amintirile, la fel cum istoria este rescrisă. Cum ne putem aminti setea?” **Chris Marker**

Cum ne putem aminti setea?

setea de mare
de uscat
de oameni
de apă
de iubire—
setea de tine
?

speculativul se naște din sete

setea de mare
de uscat
de oameni
de apă
de iubire—
setea de tine
?

[**Decorul** a fost construit **artificial**, iar **ficționalitatea** lui nu trebuie chestionată. Nici veridicitatea. Au fost și ele construite deodată sau în urma decorului.]

[În ceea ce privește **materializarea** subiecților, tot ce trebuie știut este că ei nu au scăpat „imperativului heterosexual”, cum este el numit de Judith Butler. Aici nu e vorba despre eroi care se materializează utopic, aici nu e vorba despre corpul utopic, ci despre **durere** și **abjectare**. **Corpul-durere și corpul-abjectat**.]

deasupra sisteme înaripate

plângând // se pogoară // uleioase

// pogorârea //

streaming borusiade in/extra(diegetic)

// l i m i n a l //

kissing inside a computer

kissing inside the tree trunk from the park //

still kissing // still inside an alien structure //

// all that is alien shall be familiar again //

[**Cronotopul este unul inconsecvent**. Peliculele, restaurate și colorizate în mari laboratoare din vest, s-au păstrat doar **fragmentar, dispersat, deformat**. Experții în domeniu nu și-au putut explica acest fenomen. Experții nu au înțeles fragmentarea peliculei queer. **Necesitatea fragmentării**. Nu mi-am amintit niciodată ordinea peliculelor. Nu cred că a existat vreodată.]

[„Mediul ne anticipează și mă neliniștește asta” trebuia să fie prima replică. Totuși, din interes etnografic, am decis să o las mai pe final.]

[„Să fie primită spre mai marea singurătate a acestei nopți” în care se derulează simultan pe un split-screen color radiant următoarele:

- a) Mesajul lăsat pe seen
- b) Trap-ul dintr-o mașină trecând
- c) Cojile de sămânță
- d) Balsamul de buze
- e) Gresia gri a balconului
- f) Încriptarea mesajului pentru a da *conceal* la afect
- g) Geometrizarea mesajului || — || — || — || — ||

Acesta este primul cadru: de câte cadre e nevoie pentru a spune o poveste? De câte cadre e nevoie pentru a face un film? De câte cadre e nevoie pentru a ne reîndrăgosti în vară?]

[Când am început filmările am realizat că știu foarte puține despre tine și că nu știu cum să *te* filmez căci nimeni nu ne învață să filmăm iubirea.

- a) Flori
- b) Ghivece
- c) Buburuze și gândăcei
- d) Apusuri
- e) Turle de biserici
- f) Shaormeria Rosa de la Sora
- g)
- h) Faptul că în germană substantivele se scriu cu literă mare]

„Cândva mă jucam cu vârful degetelor pe buzele tale. Aveai ochii închiși de parcă ar fi undeva în apropiere o lumină care te-ar orbi. Cât de aproape este prea aproape pentru corpurile luminate în iubire?”

VESTIGIILE UNEI TUBIRI -3

[Pare o replică bună, dar e bizar cum am nevoie de atât de multe cuvinte ca să-ți spun că-mi lipsești. E bizar cum am nevoie de aceste decoruri speculative, de lumi aflate sub semnul fantasticului și posibilului ca să-ți spun că-mi lipsești. E bizar și liniștitor totodată că fantasticul e mult mai *adevărat* decât *acum*.]

insert asta în expozițiunea filmului//element atmosferic//*insert* asta în expozițiunea filmului

[

bursuc și stufăriș // intermezzo în viziune //

au trecut cerbi și căprioare prin fața noastră // au trecut departe // ai apărut în spatele casei și nimeni nu știa cum să te strige pe nume— cu totx ți-am văzut coada lungă, stufoasă și știam că în stufărișul din spatele casei se întâmplă lucruri care scapă înțelegerii noastre // specia ta

crește în flori uriașe ce se coboară din plan(e)te și tulpinile îmbrățișate alte specii adăpostesc; în jurul rădăcinilor mișună mii și mii de furnici dar mult mai îndepărtate și râme azurii afână blana caldă a unui mamifer cu tandrețea în privire // cerul era aproape de ploaie dar nu ploua; norii joși iar eu îmi imaginam că dacă încă ai fi fost aici (V) ne-am fi putut ridica unul pe umerii celuilalt mângâiere să le oferim // stufărișul se lasă dintr-o parte în alta și materialul pantalonului ușor mă mângâie de parcă m-ar mângâia cu adevărat; prin ce mecanisme putem afla dacă mângâierea e adevărată? prin ce mecanisme pot ridica mângâierea în speculativ ca să fii tu cel care mă mângâie? iată, a ieșit un fazan în zbor din stufăriș și mă întreb cărei lumi îi aparține sau dacă aparține // sau de ce trebuie să aparțină // de ce trebuie să aparținem— noi cui aparținem mă surprind întrebând și vreau să răspund „stufărișului” și stufărișul să-mi răspundă— ascultă, stufărișul mereu ne răspunde // am aflat că în limba noastră ți se zice bursuc; limba ta încă nu o știi vorbi, dar crede-mă că sunt gata să o învăț; sunt gata să vorbesc stufărișului în limba ta și să mă înțeleagă și să-ți spun pe adevărat nume și să mă înțelegi // am vrut să-i trimit (V) o poză cu tine; o invitație să vorbim limba bursucului dar poate iubirea pe care o primim nu va fi cea pe care o întoarcem și asta nici limba bursucului cu sintaxa sa pufoasă nu o poate face să fie altfel //

]

[-----
aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa
-----]
[-----
aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa
-----]

„Acum pare că repet gestul. Tu încă îți ții ochii închiși // Tu încă îmi cuprinzi degetele în sărut. Nu știu dacă ce regizez e soft porn sau revoluție, dar orice ar fi **asta e o revoluție.**”

// element natural neoromantic: codrul ca *topos* al durerii //

// element natural neoromantic mediteranean: plaja ca *topos* al durerii //

Prima amintire se formează pe plajă. Cadru: un val trage după sine în mare un castel de nisip. Apoi nisipul întărit de pe picioare. Mesajul lung primit de la tine va fi citit de o voce încă nestabilă în timpul unei schimbări de cadru. *Trebuie să facem un casting totuși.* Dacă bugetul nu permite deplasarea pe plajă această scenă va fi amânată. Nu este necesar ca amintirea să înceapă de acum.

Din moment ce bugetul nu permite deplasarea până în Siracuza, spațiul nu va mai constitui un punct central al filmului nostru. Spațiul va fi sugerat prin text, recreat prin replici iconice care își vor găsi locul în editurile de pe TikTok. Nu avem nicio dovadă că nu a fost așa și în *realitate*. Ce dovadă avem că întreg acel oraș baroc nu a fost creat din text, din replici, tăceri și monologuri?

Statuile din Siracuza vor dispărea dacă încă nu au făcut-o până acum. Frescele ascunse de tencuială vor dispărea dacă încă nu au făcut-o până acum. Cafenelele, magazinele cu suveniruri, bisericile, valurile, plaja, nisipul, castelele de nisip vor dispărea dacă încă nu au făcut-o până acum. „Toate imaginile vor dispărea” dacă nu au făcut-o până acum. Spune-mi ce rămâne când toate imaginile dispar și doar noi nu. Și ce rămâne când decorul, atât de atent construit din cartoane colorate încât uneori uităm că e decor, dispăre, dar subiecții mai au multe de spus? Și ce rămâne când doar setea mai rămâne?

Cum ne putem aminti setea?

Cum ne putem aminti setea?

Cum ne putem aminti setea?

setea de mare

de uscat

de oameni

de apă

de iubire—

setea de tine

?

Și ce rămâne când doar **buzele uscate** mai rămân. Când doar *gâtul crăpat* mai rămâne?

Gâtul crăpat

Nisipul

Setea

Setea

Sete

Ete

Te

Te

Te

Te rog

Te rog rămâi

Te rog

Rog

Ruḡ

Ruḡ

Ruḡ

II A DOUA VIZIUNE // DESPRE RUG //

// ARDERE //

să fie primit spre mai marea singurătate a acestei nopți. mesajul lăsat pe seen, trap-ul dintr-o mașină trecând, cojile de sămânță și balsamul de buze de pe gresia gri a balconului. tot ce am scris a fost la un moment dat despre iubire. deși poate atunci nu mi-am dat seama. deși poate asta nu a fost destul. deși poate noi nu am fost destul. tot ce am scris a fost la un moment dat despre iubire. chiar și după ce ne-am despărțit. chiar și după ce ne-am adus durere. tot ce am scris a fost la un moment dat despre iubire.

iazul în care ne-am îmbăiat speculativ. trestii printre care ne-am ascuns imaginar colectiv. desișul de unde ne-au privit perechi de ochi 1000 precum cele trei muze care-au găsit corpul lui orpheus zăcând. nuferii pe care ne-am întins lângă șopârle cu solzi la lună. scoarța de copac unde ne-am băgat capul și am strigat cu *synth* pe voce iubire. **furnicile care ni s-au urcat pe fața dulce și transpirată de la dealul urcat la amiază cu soarele în ceafă arzând. ochii noștri inundați de furnici. le-am lăsat să ne inunde. căci ce sens mai are privirea când lumina nu e pe retină?**

păzea, undeva e un șir nesfârșit de țestoase. te caut în șirul nesfârșit de țestoase. te caut acum în iaz și nu te găsesc. doar nămol. te caut acum în dealul urcat la amiază. doar pielea arsă de pe gât ce se exfoliază. te caut în desiș și găsesc doar desișul și privirea insuportabilă acum. te caut în nuferi în solzii argintii ai șopârlelor. te caut în sete și găsesc doar setea (cum ne putem aminti setea?). te caut în scoarță. vietățile ultrasensibile cărora le-am împărtășit iubirea. te caut în sistem // pierderea în limbă limbă pe limbă// cum plânge un sistem când nu mai face față? cum plânge un sistem când toată memoria i-a fost ștearsă? cum plânge un sistem? ce e aia un sistem? te caut în structură și în afara ei // caut cum să fac ca iubirea să ajungă la totx// ce naiba e aia o structură și cum putem afla dacă știe a plânge?

te-aș căuta 1000 de primăveri. 1000 de câmpuri în floare. 1000 de săruturi shot-uri și atingeri sensibile. 1000 de sicilii 1000 de siracuze. 1000 de plaje de nisipuri și castele de nisip. de mări de valuri și corpuri fugind înspre. 1000 de apeluri mesaje seen-uri. 1000 de versuri toate la fel. 1000 de căutări și te-aș căuta. doar să-ți spun. te rog rămâi.

știi, tot ce am scris a fost la un moment dat despre iubire. acum nu știu despre ce scriu berea e bună și tot despre iubire cred că e. momentul când totul se stinge. privirea nu mai are niciun sens. și tot ce suntem. îmbrățișări pe jumate duse în filtru în căutare de alte îmbrățișări. tot ce am scris a fost despre iubire. deși acum e prea târziu. nu mă pot reîndrăgosti și parcă nici tu. a rămas doar o fantomă ce ne bântuie și înfioară. (asta nu prea e adv dar nush simt ca tu simti asta si mi f frica // update: things are going really well, i was just a bit overdramatic)

Ce e de făcut dacă nu ne vom mai aparține? Noaptea se desfășura interminabil, iar în fiecare colț cineva s-a pierdut sau urma să se piardă. U și U stăteau unul lângă altul fără să se atingă, iar distanța era una și(n)gură. Au luat autobuzul

și au mers acasă la U. Acasă la U nu se putea merge.

III A TREIA VIZIUNE // coarpă speculativă //
coarpă = c l o i r m p i n a l

// viziune asupra coarpei // ce se scrie acum se
scrie sub posedare DIVINĂ // i am the fiery of divine
substance, I blaze above the beauty of the fields, I
shine in the waters, I burn in sun, moon and stars
HILDEGARDVONBINGEN //

se coboară noi nu ne privim dar spunem parcă la unison „înflorește”

zgomotul alb din mănăstir. acel collab dintre björk și aphex twin care va servi toată cunta și ne va învăța despre trăirea în non-corp sau trăirea în corp atunci când corpul e întreg cartierul și toate aleile-s prost luminate și reci. îți trimit thoroughfare de la ethel live pe yt și mi se pare că ne conectăm cumva și că asta ar putea ține loc faptului că abia ne mai vedem și nu știu ce simți.

coaie mi se deschid ochii bulbucăți în beat // urlu-n mantră și delay-ul mă prinde din urmă // stele glitch participă la stele // mantră Horatius Carmina IV, 1 // te privesc și particip la privire îmi promit că nu mai scriu despre iubire și tot despre iubire scriu // cum particip la privire? privire și himeră trupul ce se performează în absența mea // vise bizare trupul sacrificiu // absența mea din privire // acesta este trupul meu??? // S E T E // S E T E A // absența din trup // absența din performance // sinele se performează pe sine abjectat // absența performată tăcută mereu la locul ei cuminte respectabilă // mutațiile coarpei în ficțiune // totx suntem mutații // muntantx //

îmi apari în viziune și te îndrepti spre inima ca o rană // crede-mă, așa a fost, am văzut asta pe pinterest // mă atingi ca o rană mă cuprinzi ca o rană mă săruți ca o rană // asta e iubire // stigmata // techno-martirism // te îndepărtezi ca o rană și asta e cea mai adâncă //

romantismul se pierde departe în trip și devin cristal și mă apasă noaptea asta în care ți-am spus până la urmă că te plac după ce ne-am uitat la un film prost care mi-a plăcut f mult.

de usca t
de oa meni
de apă
de iubi r e —
setea de tine
?

totul e internalizare și cedez și strig în mantră și delay-ul mă prinde din urmă și miroase a iasomie în casă și las geamul deschis // bâzâitul albinelor // zgomot alb // molii înspre bec // aici e ficțiune și distanța doare fictiv în trup // „uite vic, asta e lumină” // trupul e doar ficțiune // acesta nu este corpul meu // l i m i n a l // c o r p // c o r p l i m i n a l //

c l o i r m p i n a l = coarpă // estetizări ale coarpei // liminal e corpul

(și toate aleile-s

prost lunate și reci)

A fost odată ca-n povești, a fost ca niciodată și după ce a fost puțin mai mult ți-am spus că-mi plăci, chiar ff tare // promit că nu e liminal

: fantastic cum degetele în splendoare